

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 4386/2022
23.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарих адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2734/22 од 07.07.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2734/22 од 02.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2734/22 од 07.07.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2734/22 од 02.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2734/22 од 07.07.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2734/22 од 02.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1474/2020 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.08.2017. године до 31.12.2019. године исплати тужиоцу износ од 1.070,02 динара са законском затезном каматом од 02.07.2020. године до исплате, као и износ од 183,00 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 01.07.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 66.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2734/22 од 07.07.2022. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 2734/22 од 02.08.2022. године, ставом првим изреке делимично је преиначено решење садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 1474/20 од 13.04.2022. године тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 44.300,00 динара са припадајућом затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијене су жалба тужиоца у целости и жалба туженог у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда и одлука о накнади трошкова

парничног поступка у преосталом делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија) ради уједначавања судске праксе.

Посебна ревизија може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога Врховни касациони суд, приликом оцене дозвољености посебне ревизије туженог у овом спору, није узимао у разматрање наводе ревидента о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка.

Погрешна примена материјалног права јесте законски разлог за ревизију прописану чланом 404. ЗПП, али је она из тог разлога дозвољена само ако постоји потреба разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Побијаном пресудом тужиоцу је досуђена разлика зараде за утужени период на основу утврђене чињенице да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог, без узимања у обзир да је у 2014. години код туженог остало расположивих - неутрошених средстава за зараде. Одлуке нижестепених судова донете су применом релевантних одредби Закона о раду, поменутог Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима.

По оцени Врховног касационог суда, у посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији на основу члана 404. ЗПП. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду у складу са својим колективним уговором и уговором о раду. Суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али се прописано умањење примењује на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда је у складу са правним ставом Врховног касационог суда, због чега не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о том питању, а ни потреба за новим тумачењем права, односно разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета

спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу је очигледно ниже од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**